

Arrest

nr. 101 603 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn en een Pashtoen van origine te zijn. U verklaart heel uw leven samen met uw ouders, uw oudere broer en uw zus te hebben gewoond in het dorp Kaga, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uw vader, A.(...) K.(...), was mullah van de Madina moskee in Bayikhel.

M.(...), een talibancommandant en een vriend van uw vader, vroeg uw vader in aanwezigheid van de mullah van de moskee van Kaga om één van zijn twee zonen aan de taliban te geven. Meer bepaald moest hij u aan hen overhandigen omdat u een beetje Engels spreekt. U volgde immers 6 à 7 maanden Engelse les in Kaga. De taliban zou u eerst naar Jalalabad sturen waar u nog lessen Engels zou krijgen. Daarna zouden ze u via hun handlanger die reeds in de Amerikaanse militaire basis werkt, naar de basis sturen waar u zou werken als vertaler. U zou er informatie moeten doorspelen aan de

taliban. Uw vader weigerde u af te staan aan de taliban. Hij zei M.(...) dat de activiteiten van de taliban geen enkele grondslag of rechtvaardiging kennen in de islam. Hierna ging de talibancommandant weg. Omdat M.(...) A.(...), uw oom langs moederskant, enkel een dochter heeft, stond hij er vaak op dat u met hem mee zou gaan naar de stad Jalalabad waar hij woonde en een hotel uitbaatte. Ook ongeveer een maand na het incident tussen uw vader en M.(...) vroeg uw oom uw ouders of u met hem mee naar Jalalabad mocht gaan. Uw ouders gingen hiermee akkoord en u vertrok op een vrijdag mee met uw oom naar zijn huis.

Twee dagen later, met name op de 13de van de vierde maand in 1391 volgens de Afgaanse kalender, verzorgde uw vader de begrafenisceremonie van een gesneuvelde Afgaanse soldaat, terwijl dit niet mocht van de taliban. Diezelfde avond, een zondagavond, werd uw vader tijdens het avondgebed door de taliban vanuit zijn moskee meegenomen. Diezelfde avond werd uw vader vermoord teruggevonden in de regio Wazir. Op zijn lichaam liet de taliban een brief achter waarin vermeld werd dat uw vader een spion voor de overheid was, evenals zijn twee zonen. Ook eisten ze hiermee de verantwoordelijkheid op van zijn dood. Eveneens diezelfde avond vielen de taliban uw ouderlijke huis binnen en namen uw broer mee. Ze zeiden uw familie dat ze hem zouden vrijlaten wanneer u zich bij de taliban zou aanmelden.

De volgende dag, maandag, kwam uw moeder bij u en uw oom in Jalalabad langs. Ze zei niets over wat er met uw vader en uw broer was gebeurd. Uw oom ging met haar mee naar Kaga en regelde de begrafenis. De volgende dag keerde uw oom terug naar zijn huis. Terug thuis stuurde hij u meteen met zijn vriend N.(...) mee. Een vijftien à twintig dagen verbleef u met N.(...) op verscheidene plaatsen. Wanneer u met hem in Kabul was, kreeg u 's avonds telefoon van uw moeder. Ze vertelde u over de ontvoering en moord op uw vader en over de ontvoering van uw broer.

Hierna reisde u naar Griekenland waar u door de politie werd opgepakt. U bleef er 15 dagen. Vervolgens reisde u naar België waar u op 11 september 2012 een asielaanvraag indiende bij de daartoe bevoegde asielinstanties.

In geval van een terugkeer vreest u te worden gedood door de taliban.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw taskara (identiteitsdocument), een brief van de taliban, een kopie van een brief van de taliban en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw geboortedatum werd vastgelegd op 31 december 1994 (verklaring DVZ, punt 4). Dit impliceert dat u op 31 december 2012 meerderjarig zou worden. Echter, op basis van een leeftijdsonderzoek werd geconcludeerd dat u op 14 september 2012 20.6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar, en u bijgevolg niet als minderjarige kan worden beschouwd (zie beslissing Dienst Voogdij in administratief dossier).

Voorts moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw asielrelaas waardoor u de door u verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de manier waarop u op de hoogte werd gebracht van de dood van uw vader. Zo stelt u eerst dat u dit te weten bent gekomen toen u Jalalabad verliet (CGVS, p. 4). Uw moeder kwam toen langs en ze heeft het u er verteld (CGVS, p. 4). Echter, later verklaart u dat u dit per telefoon van uw moeder vernomen heeft wanneer u in Kabul was (CGVS, p. 13 & 14). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid ontkent u uw eerste verklaring hieromtrent. Meer bepaald stelt u dat uw moeder langs is gekomen, doch niets tegen u heeft verteld en dat u vervolgens met de vriend van uw oom mee moest gaan (CGVS, p. 16). Deze verklaring is niet afdoende aangezien het uw eerste stelling hieromtrent niet verklaart.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw vader als uw broer zondagavond op de 13de van de vierde maand in 1391 volgens de Afgaanse kalender, werden ontvoerd en vermoord (CGVS, p. 4 & 13). Daarenboven stelt u dat uw broer dezelfde nacht werd meegenomen als de nacht waarin uw vader werd vermoord (CGVS, p. 5). Dit impliceert dat uw vader werd ontvoerd en reeds diezelfde avond/nacht - met name van de 13de op de 14de van de vierde maand 1391 - werd vermoord. Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier, blijkt dat de 13de van de vierde maand in 1391 op dinsdag 3 juli 2012 valt. Bijgevolg zou uw vader de nacht van dinsdag op woensdag zijn ontvoerd en vermoord. Echter, deze vaststelling komt niet overeen met uw verklaring als zou uw vader de nacht van zondag op maandag zijn gedood. Aangezien de ontvoering en moord op uw vader een dermate

ingrijpende gebeurtenis in iemands leven is en bovendien een essentieel feit in uw asielrelaas, is het opmerkelijk dat uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop hij stierf niet met elkaar te rijmen zijn. Ook moet opgemerkt worden dat het weinig plausibel is dat talibancommandant M.(...) uw vader onderstaande details heeft verteld over wat er u bij de taliban te wachten zou staan, zonder dat M.(...) wist of uw vader de taliban wel gunstig gezind was. Zo blijkt uit uw verklaringen dat M.(...) heeft verteld dat u eerst Engelse les diende te volgen in Jalalabad, dat u vervolgens via een handlanger van hen die reeds in de Amerikaanse militaire basis werkte, in de basis tewerkgesteld zou worden als vertaler en u er de verworven informatie zou doorspelen aan de taliban (CGVS, p. 12 & 15). Door dergelijke informatie, onder andere over de aanwezigheid van hun informant in de Amerikaanse basis prijs te geven neemt de taliban immers een groot risico aangezien deze informatie gemakkelijk zou kunnen doorgegeven worden aan de Afghaanse autoriteiten en/of aanwezige buitenlandse troepen. Daarenboven moet gewezen worden op twee vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het CGVS, enerzijds, en uw verklaringen in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, anderzijds. Zo verklaart u in de vragenlijst dat u dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen (vragenlijst CGVS, p. 4). Echter, voor het CGVS stelt u dat u niet op de hoogte bent van wat er na de ontvoering van uw vader en broer is gebeurd en heeft u geen weet van enig contact tussen uw familie en de taliban na deze gebeurtenissen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u bij de invulling van de vragenlijst verklaarde dreigbrieven te hebben gekregen van de taliban, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u tijdens dat interview niets over een document of een (dreig)brief heeft verteld (CGVS, p. 15 & 16). U heeft er enkel gezegd dat u een taskara had wanneer er naar identiteitsdocumenten werd gevraagd (CGVS, p. 15). Deze verklaring aanvaardt het CGVS niet. Immers, u heeft verklaard dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzak goed was verlopen (CGVS, p. 2) en bovendien werd u de vragenlijst voorgelezen waarna u deze heeft ondertekend voor akkoord (vragenlijst CGVS, p. 4). Ook stelt u in de vragenlijst dat de taliban steeds naar u zochten (vragenlijst CGVS, p. 4). Echter, voor het CGVS stelt u dat u geen nieuws heeft van wat er na de ontvoeringen is gebeurd, en verklaart u niet te weten of de taliban u bij u thuis in Kaga of in Jalalabad kwamen zoeken (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met de van u opgetekende verklaring in de vragenlijst stelt u dat de taliban u nog steeds zoeken (CGVS, p. 16). Deze verklaring is niet afdoende. Nergens uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat de taliban nog enige poging heeft ondernomen om u te vinden. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn pertinent en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u de door u verklaarde problemen met de taliban niet aannemelijk kunnen maken, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Er dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in Jalalabad, de provinciehoofdstad van Nangarhar, kan vestigen. U bent een volwassen alleenstaande jongeman. U verklaart dat uw oom in deze stad woont en er een hotel uitbaat (CGVS, p. 3). Dit is dezelfde oom die er op stond dat u samen met hem naar Jalalabad ging omdat hij enkel een dochter had en uw reis heeft helpen betalen (CGVS, p. 13). Bovendien verblijven uw moeder en uw zus nu bij hem (CGVS, p. 4 & 5). Bijgevolg beschikt u in Jalalabad over een sociaal netwerk waarop u kan steunen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte

operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit die niet onmiddellijk betwist wordt. De door u neergelegde taskara kan geenszins uw bepaalde leeftijd na een medisch onderzoek weerleggen. Zo wordt in deze taskara, uitgegeven op de 17de van de vijfde maand 1389 (8 augustus 2010 volgens Gregoriaanse kalender), ruwweg geschat dat u in het jaar 1389 volgens de Afghaanse kalender (2010 volgens de Gregoriaanse kalender) 15 jaar was. Uw exacte geboortedatum wordt er niet in vermeld en kent u zelf evenmin (CGVS, p. 3). Bijgevolg is het volgens de informatie in uw taskara niet uitgesloten dat u ten tijde van het leeftijdsonderzoek in België reeds 18 jaar was en kan de door u neergelegde taskara uw op basis van een medisch onderzoek bepaalde leeftijd niet zonder meer weerleggen. In de originele brief van de taliban die u heeft neergelegd, stelt de taliban dat ze de moord op uw vader opeisen en verklaren ze dat uw vader, uw broer en u spionnen waren voor de Afghaanse overheid (zie vertaling bij document 2). Echter, een dergelijk document kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Wat betreft de door u neergelegde kopie van een brief van de taliban moet worden opgemerkt dat de taliban hierin waarschuwt om niet samen te werken met de Afghaanse autoriteiten of internationale organisaties (zie vertaling bij document 3). Echter, het betreft een brief van algemene aard. Dit bevestigt u zelf door te stellen dat dergelijke brieven overal worden verspreid (CGVS, p. 10). Bijgevolg bevat deze brief geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling heeft ontvangen van uw oom vanuit Jalalabad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker weet niet wanneer hij werd geboren. Op basis van de leeftijd vermeld op de taskara die aan hem werd gegeven door de Afghaanse overheid, werd zijn leeftijd bij benadering vastgesteld. Verzoeker heeft geen reden of indicatie om te vermoeden dat de informatie opgenomen in zijn taskara niet zou kloppen en heeft aldus te goeder trouw verklaard dat hij minderjarig is. Bovendien is zijn leeftijd irrelevant in het kader van de beoordeling van zijn asielrelaas en kan dit geenszins de algemene geloofwaardigheid van verzoeker aantasten. Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent het ogenblik waarop verzoeker op de hoogte werd gebracht van de dood van zijn vader, dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker niet volledig werden vertaald en verkeerd begrepen werden. Verzoeker verklaarde dat dit gebeurde toen hij Jalalabad verliet en bedoelde aldus dat zijn moeder het hem nadien vertelde. Er is dan ook geen sprake van een tegenstrijdigheid, maar hooguit van een misverstand dat overigens duidelijk werd uitgeklaard op het einde van het gehoor. Het gaat volgens verzoeker niet op te argumenteren dat dit een *a posteriori* argument zou zijn, gezien verzoeker de manier waarop zijn verklaringen worden vertaald, met alle nuances, pas kan uitleggen of verbeteren nadat hij met een dergelijk misverstand geconfronteerd wordt. Met betrekking tot de inconsistentie omtrent het tijdstip van het incident waarbij zijn vader werd vermoord en zijn broer werd meegenomen, wijst verzoeker erop dat hij zeker is omtrent de weekdag waarop dit plaatsvond, doch niet omtrent de precieze datum. Verzoeker heeft dan ook gegokt dat dit de dertiende van de vierde maand van 1391 was. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de moord op de vader van verzoeker en de ontvoering van zijn broer uitermate ingrijpende gebeurtenissen zijn. Het incident heeft verzoeker getraumatiseerd

en zijn leven totaal veranderd. Hierdoor, samen met het feit dat data in de Afghaanse cultuur niet belangrijk zijn, hoeft het dan ook niet tot verbazing te leiden dat verzoeker de exacte datum van het gebeuren niet kent. Dat de talibancommandant M. veel details heeft verteld aan de vader van verzoeker, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, dient genuanceerd te worden. M. heeft de opdracht die ze voor ogen hadden voor verzoeker uiteengezet, doch er werd geen enkele informatie gegeven die de talibanaanhangers in gevaar zou brengen. Ook de mededeling dat verzoeker in Jalalabad Engelse les zou moeten volgen is geen gedetailleerde informatie, aangezien niet verteld werd waar precies en bij wie precies hij deze lessen zou volgen. Dat er een talibanaanhanger bij de Amerikaanse militaire basis werkt, is evenmin gedetailleerde informatie. Het is immers geen geheim dat talibanaanhangers trachten te infiltreren in overheidsinstanties ten einde hun greep te versterken. De informatie die verzoekers vader werd gegeven, werd wellicht noodzakelijk geacht om hem te overtuigen om zijn zoon aan de taliban uit te leveren. De opdracht van verzoeker zou er enkel in bestaan om informatie door te spelen en niet om bijvoorbeeld een zelfmoordaanslag te plegen of deel te nemen aan gevechten waarbij zijn leven rechtstreeks op het spel staat. Dit element lijkt niet onbelangrijk bij de beslissing van een ouder om al dan niet akkoord te gaan met een dergelijk voorstel. Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volhardt verzoeker in de verklaringen zoals afgelegd bij de commissaris-generaal. In de vragenlijst werden zaken genoteerd die verzoeker nooit gezegd heeft, maar die eigen veronderstellingen zijn van de tolk of de persoon die het korte interview heeft afgenomen. Hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen kan niet geverifieerd worden en de loutere ondertekening van de vragenlijst, waarvan verzoeker zelf niets kan lezen, is onvoldoende om deze nota's te beschouwen als de afgelegde verklaringen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming beoordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Jalalabad omdat verzoekers oom daar een hotel heeft, verzoeker al regelmatig in Jalalabad is geweest en de moeder en de zus van verzoeker daar nu op heden ook verblijven. Aldus neemt de commissaris-generaal voor waar aan dat de moeder en de zus van verzoeker in Jalalabad verblijven, maar de reden hiervoor, met name de moord op de vader en de ontvoering van de broer van verzoeker, wordt ontkend. Indien er geen problemen zouden zijn geweest, zou de moeder van verzoeker haar dorp niet hebben verlaten. Uit de beknopte beschrijving van de situatie in Jalalabad in de bestreden beslissing, blijkt overduidelijk dat Jalalabad nog met vele problemen kampt waarvan burgers het slachtoffer worden. De situatie is dan ook nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen. Recent nog pleegden zelfmoordterroristen een aanval op de luchthaven van Jalalabad. Verzoeker verwijst desbetreffend naar een persartikel van 2 december 2012. Uit een recent rapport van de UNHCR, waaruit verzoeker citeert, blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een gewezen asielaanvraag. Het is evident dat deze moeilijkheden nog groter worden wanneer zij terugkeren naar een plaats die nooit hun thuishaven is geweest. Het hebben van een oom in Jalalabad kan bezwaarlijk als een netwerk dat afdoende is om voldoende steun uit te putten beschouwd worden. Verder faalt de bestreden beslissing in het onderzoek naar de subsidiaire bescherming, gezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht.

2.2. Per brief van 4 maart 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende documenten: een brief van het districtshoofd van Kage; een brief van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, provincie Nangarhar, Directoraat Inlichtingsdienst, afdeling Administratie; een brief van de heer M. Z. gericht aan de politiecommissaris en een brief van de Islamitische Republiek Afghanistan, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Provincie Nangarhar, Hoofdpolitiecommissariaat, afdeling Administratie. Alle documenten worden vergezeld van een beëdigde vertaling.

Ter terechtzitting d.d. 29 maart 2013 legt verzoeker de originelen van bovenstaande stukken neer.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten,

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verscheidene tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelt verzoeker eerst dat hij op de hoogte werd gebracht van de moord op zijn vader toen hij Jalalabad verliet. Zijn moeder kwam en vertelde hem het nieuws dat haar verteld was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Later in het gehoor stelt verzoeker echter dat hij door zijn moeder telefonisch op de hoogte werd gebracht toen hij in Kabul verbleef (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, stelt verzoeker slechts dat hij niet heeft gezegd dat zijn moeder het hem vertelde toen ze naar hem kwam. Zijn moeder zou wel naar hem gekomen zijn, maar niet verteld hebben wat er aan de hand was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen niet volledig vertaald of verkeerd begrepen werden, merkt de Raad op dat verzoeker zijn verklaringen verkeerdelijk illustreert. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde: *“toen ik Jalalabad verliet, op maandag, mijn moeder kwam, en het was haar verteld. ze vertelde het me.”* (eigen onderlijning) (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker daarentegen schrijft in onderhavig verzoekschrift: *“Toen ik Jalalabad verliet, op maandag, mijn moeder kwam en het werd haar verteld. Ze vertelde het mij NADIEN.”* (eigen onderlijning). Door de verklaringen van verzoeker verkeerdelijk te citeren, tracht verzoeker in onderhavig verzoekschrift de indruk te wekken dat het pas op dat moment aan de moeder van verzoeker zelf werd verteld, waardoor zij het hem pas nadien kon vertellen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hieromtrent wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde en een dergelijk misleidend verweer kan deze vaststelling niet weerleggen of verklaren. Bovendien legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop zijn vader zou zijn vermoord en zijn broer ontvoerd. Beide incidenten zouden hebben plaatsgevonden in de nacht van zondag op maandag, de dertiende van de vierde maand van 1391 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 13). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat dit overeenkomt met dinsdag 3 juli 2012 en bijgevolg zouden de incidenten moeten hebben plaatsgevonden in de nacht van dinsdag op woensdag. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij enkel zeker was over de weekdag, maar niet over de datum en dan ook slechts gegokt heeft dat het op de dertiende dag van de vierde maand van 1391 was. Dit is echter is een louter *post factum* bewering en bijgevolg niet bij machte om verzoekers onwetendheid met betrekking tot elementen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken te verschonen. Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de datum weet waarop zijn vader is vermoord en zijn broer werd meegenomen. Deze elementen staan immers centraal in zijn leven en betreffen de kern van zijn asielrelaas. Verzoekers algemene verwijzing naar de Afghaanse cultuur en het feit dat deze gebeurtenissen hem hebben veranderd en getraumatiseerd doet hier geenszins afbreuk aan. Verzoeker brengt overigens geen elementen bij waaruit blijkt dat hij getraumatiseerd zou zijn en dat dit een invloed zou hebben op zijn verklaringen desbetreffend.

De Raad stelt vast dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt, hetgeen opnieuw zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dreigbrieven te hebben ontvangen van de taliban en dat zij steeds naar hem zochten (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarentegen stelde verzoeker niet op de hoogte te zijn wat er gebeurde na de ontvoering van zijn vader en broer, niet te weten of er nog contact was tussen zijn familie en de taliban en niet te weten of de taliban hem kwam zoeken in Kaga of Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat deze keuze de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Bovendien stelde verzoeker aanvankelijk dat de taliban naar zijn huis kwam en zijn vader ontvoerd werd (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat zijn vader werd meegenomen tijdens het avondgebed in de moskee (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Voor zover verzoeker met de algemene stelling dat er in de vragenlijst zaken werden genoteerd die hij nooit gezegd heeft, die eigen veronderstellingen zijn van de tolk of de persoon die het interview heeft gedaan, de tegenstrijdigheden wenst te weerleggen, maakt

hij niet concreet welke zaken werden genoteerd die hij nooit gezegd heeft en wat de eigen veronderstellingen van de tolk of de interviewer zouden zijn. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen (stuk 9, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst) en bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier heeft laten weten dat er fouten in zijn verklaringen vermeld staan en uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2).

2.5. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten (zie *supra* punt 2.2.) stelt de Raad dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten, zoals onder meer de dreigbrief van de taliban, die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt bovendien vast dat de brief van verzoekers oom aan de politiecommissaris slechts gebaseerd is op diens eigen verklaringen. De brieven van het districtshoofd en van het Ministerie van Binnenlandse zaken zijn slechts algemene verontschuldigungen, maar bevestigen geenszins de door verzoekers oom in zijn brief aan de politie beweerde feiten. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat zijn moeder en zus zijn gaan inwonen bij verzoekers oom in Jalalabad, vormt geenszins een bewijs van verzoekers asielrelaas.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit het leeftijdsonderzoek (stuk 8) blijkt dat verzoeker op 14 september 2012, 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker inmiddels een alleenstaande volwassen man is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarnaast heeft verzoeker een oom die in Jalalabad woont en er een hotel uitbaat en verblijven de moeder en zus van verzoeker momenteel bij deze oom (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3-5). Bovendien verklaart verzoeker dat hij vaak mee ging met zijn oom naar Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar een persartikel over een aanval op de VS-luchtmachtbasis in Jalalabad doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen en bevestigt dat de aanvallen in Jalalabad hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben. Het door verzoeker aangehaalde rapport van de UNHCR is van algemene aard en is geenszins in staat de bovenstaande concrete vaststellingen omtrent Jalalabad te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF